

Τὸ αὐτὸ, δὲν ἦταν μικρὴ ἡ ἀγῶ-
να τοῦ Βιζυηνοῦ ὅταν ἐμπαίνε στο
σπῖτι τοῦ, ἀγωνία δικαιολογημένη,
ἀφ' οὗ ἤξερεν ἥδη ὅτι ἡ μητέρα τῆς
Μπεττίνας δὲν εἶχε μὲν δεχθῆ, ἁλ-
λά καὶ δὲν εἶχεν ἀπορρίψει τὴν
πρότασιν τοῦ Ἰσπανοῦ καλλιτέχνου.
Με μιά ματιὰ πού ἐρίριζε στο σπῖτι,
ὁ Βιζυηνὸς ἐμάντεψε ἀμέσως τί κα-
τάστασις εἶχε δημιουργηθῆ. Ἡ νό-
να ἦταν στο δωμάτιο τῶν παιδιῶν
μέ τὴν Μπεττίνα μόνον καὶ τὴν πα-
ρακολουθοῦσε στὴ μελέτη τῆς. Ἡ
μητέρα βρίσκοταν στο μικρὸ χῶ-
λ τοῦ σπιτιοῦ κι' ἐδιόδαζε κάποιο βι-
βλίο ἔχοντι - στα γόνατά της τὴν
Ἰταλᾶ. Ἀλλοτε τέτοια ὥρα, ἡ οἰ-
κογένεια ὅλη ἦταν πάντοτε συγ-
κεντρωμένη στὴν τραπεζαρία. Κάτι
λοιπὸν τὴν ἐχώριζε τώρα καὶ αὐτὸ
τὸ «κάτι» θὰ ἦταν βέβαια ἡ πρότα-
σι τοῦ Νάζου.

Ἐκαλοπέριαζε ὅλους πηγαίνον-
τας ἀπὸ τὸ ἓνα δωμάτιο στο ἄλλο
καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ μῇ στο δικό
του, ὅταν ἡ Ὁραδοσίτη τοῦ φώ-
ναζε:

- Δὲν μένετε λίγο κοντὰ μας
κύριε Βιζυηνέ;

Ὁ πληθυντικὸς, καθ' ὅσον ἐμῶν
ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἐξένισσε, ἀλλὰ καί
τοῦ ἐδῶσε τὴν διεξοδὸν γιὰ τὴν ἀρ-
χή μιᾶς συζητήσεως πού τὴν ἐδλε-
πε νὰ πλησιάζῃ.

- Κι' ἂν ἦταν νὰ μὴ καθίσω, εἰ-
πε, θὰ μείνω γιὰ νὰ μάθω ἀπὸ πάτε
καὶ γιὰ ποῖο λόγόν ἐστι κύριος Βιζυ-
ηνός, ἐνῶ ἕως τώρα ἤμουν μόνον
ὁ «παρρηστής»!

- Καλλίτερα μείνε νὰ μιλήσουμε
γιὰ σοβαρώτερα πράγματα. Ὁ πλη-
θυντικὸς πάντως δὲν ἦταν ἀνδει-
ξίς μεταβολῆς τῶν σχέσεων μας.
Τὶ ξέρεις ἐσύ γιὰ τὴν Μπεττίνα;
Σοῦ μίλησε ὁ Νάζος.

Ὁ Βιζυηνὸς ἐπείθετο μιά καρτέ-
κλα, ἐκάθισε κοντὰ στὴν Ὁραδοσί-
τη καὶ ἀπῆντησε.

- Naί. Σήμερα τὸ ἀπόνεμα.

- Καὶ τί λές ἐσύ;
Ὁ Βιζυηνὸς ἂν καὶ περίμενε τὴν
ἐρώτησιν ἐν τούτοις δὲν βρέθηκε
προετοιμασμένος νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐ-
πείθετο μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ νὰ ἱκα-
νοποιήσῃ καὶ τὰ δύο διιστάμενα μέ-
ρη κι' αὐτὸ ἦταν βέβαια δύσκολο.

- Τὶ νὰ 'πῶ ἐγώ! Ἀπῆντησεν, ἡ
μᾶλλον ἐφίθυρισε.

- Τὶ νὰ εἰπῇς! Μιά γνώμη σοῦ
ζητῶ καυμένη. Ἐπὶ τέλους μιὰ φι-
λική συμβουλὴ.

- Μιά συμβουλὴ πού θὰ παίξῃ κά-
ποιο ρόλο στὴ ζωὴ ἐνός παιδιοῦ.
Δύσκολο πρᾶγμα. Ἡ πρότασις ἔχει
καὶ τὰ καλὰ τῆς καὶ τὰ ἀσχημά τῆς.

- Αὐτὸ θὰ ἔλεγε κάθε ἄνθρωπος
ἀποφασισμένος νὰ ἀποφύγῃ μιὰ θε-

τικὴ ἀπάντησι. Ἐσὺ τί θὰ ἐκάνες
ἀν ἦσουν στὴ θέσι μου;

- Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἀπευθύνεσαι
σ' ἓναν ποιητὴ. Ἐμεῖς, ὅπως λέει ὁ
κόσμος, ζοῦμε στο σύννεφο. Ἐ-
πηρεαζόμεστε πρὸς πολὺ ἀπὸ τὸν
αἰσθηματικὸν μᾶς κόσμον καὶ γι'
αὐτὸ ἄλλως τε πηγαίνουμε ὅλοι
κατὰ διαόλου. Ἄν ἦμουν ἐγὼ στὴ
θέσι σου, θὰ σκεπτόμουν μόνον αἰ-
σθηματικῶς. Δὲν θάδλεπα καμμιὰ
ἄλλη πλευρὰ καὶ θὰ κρατοῦσα τὸ
παιδί μου κοντὰ μου. Αὐτὸ δὲν ση-
μαίνει βέβαια καὶ ὅτι εἶνε τὸ σω-
στότερο, οὔτε ὅτι συμβουλεύω νὰ
κάμῃς τὸ ἴδιο.

- Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν εἶνε ἐγωί-
στικὸ νὰ ἐμποδίσῃς τὸ μέλλον τοῦ
παιδιοῦ σου, μόνον καὶ μόνον γιὰ
νὰ μὴ στεροφῇς γιὰ λίγο τὰ χάδια
τοῦ;

- Ἐξαρτᾶται κατὰ τὴν ἀξίαν πού
δίνει κανεὶς σ' αὐτὰ τὰ χάδια. Ὑ-
πάρχουν ἄνθρωποι πού μποροῦν
νὰ τὰ θυσιάσῃ ἂν γιὰ τὸ συμφέρον
βέβαια πάντοτε τοῦ παιδιοῦ των.
Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι πού
δὲν τὰ θυσιάζουν γιὰ τίποτε. Ἄν
εἶχα παιδί, θὰ ἤμουν με τοὺς δευ-
τέρους.

- Ἐγὼ ὅμως ἀσχητῶμαι πῶς πρα-
κτικότερα βλέπεις τὴν ζωὴν οἱ πρῶ-

τοι ἐν ἑνὶ μὲν μοῦ πέφτει λό-
γος, ἐν ἑνὶ δὲ ἄλλῳ ἀδιόφορα ὁ ποιη-
τὴς.

Καὶ ἐπειδὴ τότε νὰ ἐρχόταν
καὶ ἡ μητέρα καὶ ἡ Ὁραδοσίτη καὶ ἄλλου
ἐπὶ τὴν ἀπῆντησιν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, ἐρώ-
τησε:

- Ἡ νόνα τί λέει;

- Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γέροι σκεπτον-
ται τὸ ἴδιο, ἀπῆντησεν ἡ Ὁραδοσί-
τη. Ἡ νόνα ἐκάντεψε νὰ ρίξῃ τὸ
σπῖτι ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς μόλις τὸ ἀ-
κουσε.

- Τοῦ παιδιοῦ σου τὸ παιδί, δυὸ
φορὲς παιδί μου, εἶπεν ὁ Βιζυ-
ηνός. Φυσικόν εἶναι νὰ μὴ θέλῃ ἡ
νόνα νὰ χωρισθῇ τὴν Μπεττίνα.

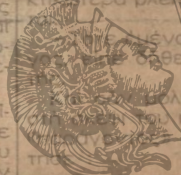
- Δὲν εἶν' αὐτό. Εἶνε οἱ αἰώνιες
στραβές τῆς ἰδέας. Φαντάσου ὅτι
δὲν θέλησε οὔτε ν' ἀκούσῃ πῶς θὰ
φύγῃ ἡ Μπεττίνα, γιατί - λέει - οἱ
Ἰσπανοὶ καλλιτέχναι εἶναι θεατρί-
νοι καὶ θὰ κάμουν καὶ τὴν Μπεττί-
να θεατρίνα! Μὰ εἶναι λογικὴ αὐτὴ
γιὰ νὰ συζητήσῃς.

Ὁ Βιζυηνὸς βρέθηκε σὲ δύσκο-
λὴ θέσιν. Πῶς νὰ ἀντικρούσῃ ἓνα ἐ-
πιχείρημα πού ὁ ἴδιος τὸ εἶχε καλ-
λιεργήσει;

- Καθένας μὲ τὴν λογικὴν τοῦ, ἀ-
πῆντησε.

- Naί, ἀλλὰ γιατί εἶνε ὁ ἄλλος ὑ-
ποχρεωμένος νὰ τὴν δεχθῇ! Ἐγὼ
νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθειάν μου: Σκέ-
πτομαι σοβαρῶς ὅτι ἂν ἀρνῇθῃ, θὰ
ἐγκληματῶσιν οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ μου.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

5-10/3

Ἡ τελευταία ἐκείνη φράσις τῆς Ὁρασσίλης διατυπώθηκε τόσο ἐν-
τονα, ὥστε ἀκούστηκε στό δωμάτιο
πού εὐρίσκειτο ἡ νόννα μέ τὰ παι-
διά. Καί πρῖν ὁ Βιζυηνός προλάβῃ
νά ἀπαντήσῃ, ἐσπεύσε νά δώσῃ τήν
ἀπάντησιν ἡ νόννα, καταφθάνουσα
στό χῶλλ.

— Ἐγκλημα κόρη μου, εἶνε ἐκεῖ-
νο πού θέλεις νά κάμῃς ἐσύ κι' ὄχι
ἐκεῖνο πού λέω ἐγώ. Ποῦ ξανακού-
στηκε μάννα, νά διώχνῃ τὸ παιδί
τῆς ἀπὸ δεκατριῶν χρονῶν σ' ἓνα
ἀγνωστο τόπο μέ ἀγνωστους ἀν-
θρώπους;

Ἡ παρέμβασις, ἐπροκάλεσε νέα
θυέλλα. Μπτέρα καί κόρη, μόνον
πού δέν συνεπλάκησαν καί αὐτό,
γιατί ἐπενέβαινε κάθε τόσο ὁ Βι-
ζυηνός, ὅταν ἡ λογομαχία ἐφθανε
σέ κρίσιμο σημεῖο. Ἀποτέλεσμα ὁ-
πωσδήποτε τῆς νέας ἐκείνης ρή-
ξεως, ἦταν νά καταλήξῃ ἡ Ὁρασα-
σίλη, ἴσως καί ἀπὸ πείσμα πλέον,
σὴν ἀπόφασιν νά δεχθῇ τὴν πρότα-
σιν τοῦ Μπλάνκο.

— Ἐπὶ τέλους τὸ παιδί εἶνε δικό
μου καί ὄχι δικό σου, ἦταν ἡ τε-
λευταία κατηγορηματικὴ δήλωσις
τῆς Ὁρασσίλης σὴν μπτέρα τῆς.
Θά κάμω ὅ,τι θέλω ἐγώ.

Καί συνεπλήρωσεν ἀπευθυνόμε-
νη στὸν Βιζυηνό.

— Μπορεῖς φίλε μου νά ἐναντιω-
θῇς ἀμέσως τὸ πρωὶ στὸν κύριο Νά-
ζο, ὅτι δεχομαί τὴν πρότασιν τῆς;

Ἡ νόννα, δέν ἀπῆλθε νὰ τίπτε
σ' ἐκείνη τὴν δήλωσιν. Ἐξου-
λέγουσα μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς
καί ἀγνωστον τί συλλογίζετο.

Ὅσον γιὰ τὸν Βιζυηνό, αἰσθάνο-
ταν νά πνίγεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ
τὴν ἀγωνία. Ἐνὰ χάος ἐνόμισε
πὺς ἀνοίγε ἐμπρὸς τὰ πόδια του.

— Θά εἰδοποιῶ τὸν κύριο Νάζο,
ἤμπορεσε μόνον ν' ἀπαντήσῃ σὴν
Ὁρασσίλῃ, ἡ οποία ἄλλως τε, ἐση-
κωνόταν καί καταπυθύνετο γεμάτη
ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὀργή τῆς, στό δω-
μάτιό τῆς.

Ὁ Βιζυηνός ἐκινήθηκε καί αὐ-
τὸς νά φύγῃ. Δέν τὸν χωροῦσε
πειὰ ἐκεῖνο τὸ σπῆι...

— Φεύγεις καί οὐ κύριε Βιζυηνέ;
Μιά φωνὴ γεμάτη παράπονο καί
πόνος, ἐσταμάτησε τὰ βήματά του.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Μπεττίνας.
Τρομαγμένη κυριολεκτικῶς ἡ μι-
κρὴ φίλη του, ἀπὸ ὅ,τι εἶχε συμβῇ,
τὸν εἶχε πλησιάσει δίχως νά τὴν
ἀντιληφθῇ. Ἐγύρισε καί τὴν εἶδε.

Ἦταν κάτωχρη καί δάκρυα ἐκυ-
λοῦσαν ἀπὸ τὰ ματάκια τῆς.

Τὴν ἀρπαξε στά χέρια του τὴν
σῆκωσε ψηλά καί ἔφερε τὸ πρόσω-
πό τῆς ἐμπρὸς στό πρόσωπό του.
Τὸ κορμάκι τῆς ἐτρεμε ἀπὸ τὸν
φόβο.

— Ναι Μπέλλα μου!

Ἡ Μπεττίνα καί θέλησε νά εἰπῇ
μὰ δέν τὸ κατῴρθωσε. Ἐγείρε τὸ
κεφαλάκι τῆς στὸν ὦμο του κι' ἄρ-
χιος νά κλαίῃ. Τὸ στήθος τῆς ἀνα-
ταραζόταν ἐπάνω στό στήθος του.

— Τί μπορούσε νά εἰπῇ ὁ δύστυχος
Βιζυηνός καί τί νά κάμῃ σὴν μι-
κροῦλα ἀγαπημένη του; Τίποτα. Ἐ-
καῖδε μόνον τὰ μαλλάκια τῆς καί

ἤνωσε τὰ δάκρυά του μέ τὰ δά-
κρυά τῆς.

Ἐκλαίγε κι' αὐτός...

— Δέν θέλω νά φύγω!

ἤμπορεσε ἐπὶ τέλους νά ἀρθρώ-
σῃ δυὸ λέξεις μέσα σέ λυγμούς καί
ἀναφυλλῆτὰ ἡ μικροῦλα.

— Δέν θέλω νά φύγω!

— Θά σε βοηθῶ! εἶπεν ὁ Βι-
ζυηνός.

Νά τὴν βοηθήσῃ; Πῶς; Οὔτε ἐ-
κείνος δέν ἤξερε τὴν στιγμή ἐκεῖ-
νη. Ἔτσι τὸ εἶπε, γιὰ νά εἰπῇ καί
καί γιὰ νά δώσῃ κάποια παρηγοριά
σὴν μικροῦλα, σὴν Μπέλλα του.

— Δέν θέλω νά φύγω!

Ἐπανελάβε ἡ Μπεττίνα. Καί προ-
σέθεσε σέ λίγο:

— Μὴν πῆτε τίποτε τοῦ κυρίου
Νάζου!

Νά πού πρώτη φορά τοῦ ζήτησε
ἡ Μπεττίνα τοῦ καί κι' αὐτὸς δέν
μποροῦσε νά τὸ κάμῃ! Πῶς νά μὴ
μεταδιθῇ τὴν ἀπάντησιν τῆς μπτέ-
ρας τῆς; Καί τί θά κέρδιζε μ' αὐτό;

Τὴν ἄφησε νά συλλογισθῇ ἐλα-
φρά ὡς τὸ πάτωμα καί τὴν κάθισε
σὴν καρέκλα πρὸς λίγο πρὶν καθό-
ταν ἡ μπτέρα τῆς.

— Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε. Θά κάμω
ὅ,τι μπορῶ.

Ἡ διαβεβαίωσις τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ
καί ὁ φόβος ὅτι μπορούσε ἀπὸ
στιγμὴν σέ στιγμή νά ἐμφανισθῇ ἡ
μπτέρα τῆς, ἔκαμαν τὴν Μπεττίνα
νά συνέλθῃ.

— Σὰς πιστεύω, τοῦ εἶπε. Ἀλλως
τε καί σεῖς μ' ἀγαπᾶτε ὅπως ἡ νόν-
να. Δέν θέλετε νά φύγω. Δέν εἶν'
ἀλήθεια;

— Ναι Μπέλλα μου. Ἀλήθεια εἶ-
νε.

Ἡ Μπεττίνα ἀντὶ ἄλλης ἀπαντή-
σεως ἔδωσε τὰ χεράκια τῆς στό
λαιμό του καί τὸν φίλησε στά δυὸ
μάγουλα.

— Καί γὼ σὰς ἀγαπῶ, εἶπε τώρα.
Ἐπῆδῃσε ἀπὸ τὴν καρέκλα κι' ἐ-
ξαναγύρισε στό δωμάτιό τῆς.

Βαρεῖα καί κουρασμένα ἀκού-
σθηκαν ὑστερ' ἀπὸ λίγο τὰ βήμα-
τα τοῦ Βιζυηνοῦ πού κατέβαινε τὴν
σκάλα τοῦ σπιτιοῦ...

Ποῦ θά πῆγαινε;

Οὔτε κι' αὐτὸς δέν ἤξερε. Ἦ-
ταν αἰχμάλωτος τῆς ἀγωνίας του.
Ἐποσχέθηκε σὴν Μπεττίνα τὴν βο-
ήθειά του καί δέν ἐβλεπε πὺς μπο-
ροῦσε νά τὴν προσφέρῃ.

Κι' ὅμως δέν ἐπρεπε πραγματικά
νά φύγῃ ἡ Μπεττίνα. Ἄν ἐφευγε...

Ἦ ἦταν βέβαιος πὺς θά τὴν ἔχανε
γιὰ πάντα, πὺς ἴσως - ἴσως δέν θά
τὴν ξανάβλεπε. Ὑστερ' ἀπὸ τέσ-
σερα χρόνια, ποῖός ζῇ, ποῖός πεθαί-
νει. Κι' ἂν ἐζοῦσε τί; Βέβαια δέν
θὰ γύριζε ἡ Μπεττίνα, μιά μεγάλη
καλλιτέχνις ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ γιὰ νά
πέσῃ σὴν ἀγκαλιά του!...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ-Η ΕΠΙΛΟΓΗ
Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

Ὁ συγγραφεὺς τῶν
τῶν ἱατρὸς κ. Χαρί-
τ. ὑψηλῆς τῆς ἡ-
θικοῦ Πανεπιστ-
πάρχοντος εἰς
κάν. Ἰνστιτούτ

ΕΣΣ.ΜΙΛΛ. 320Ν ΑΘ. 7-10-

Ὅσο ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ Βιζυηνός, τόσο αἰχμαλωτιζόταν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ἐδλεπε καθαρά τῶρα, ὅτι ἀγάπησε, ὅτι ἐλάτρευε κάτι ἀδύνατο. Πραγματικά; τί κι' ἂν ἐματαιώμεν ἐστὼ τῶρα τὸ ταξεῖδι της; Λίγο ἀργότερα, θὰ ἐμφανιζόταν κάτι ἄλλο. Καὶ σὲ τρία, ἴσως σὲ δύο χρόνια κάτι χειρότερο: Ἐνας νέος πού θὰ κέρδιζε ἴσως τὴν καρδιά τῆς Μπεττίνας του... 1936

Τὴν καρδιά τῆς Μπεττίνας του; Κι' ὅμως τοῦ δείχνει τόσο ἀγάπη, τόσο ἀγάπη! Λίγο πρὶν ἀκόμη τοῦ τὸ ἔλεγε, σφίγγοντας τὸ λαιμό του μὲ τὰ χεράκια της...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ποιητῆ φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ γιὰ μιὰ στιγμή μ' ἐκείνη τὴν σκέψη, μὰ πάλι σκοτεῖνισε. Τόση ἀγάπη! Ἀλλὰ τί ἀγάπη! Πῶς μπορούσε νὰ στηριχθῇ στὴν ἀγάπη ἑνὸς παιδιοῦ πού μόνον μιὰ πατρικὴ στοργή μπορούσε νὰ ἔχη γιὰ ἀντάλλαγμα; Ὁ, τώρα ἦταν βέβαιος πῶς ποτὲ ἡ Μπεττίνα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ἀγάπη πού αὐτὸς ἤθελε, τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας.

Μιά σκέψη:

— Γιατί νὰ μὴ δώσω στὴν Μπεττίνα ἀπὸ τώρα, νὰ καταλάβῃ πόσο ἀλλοιώτικη εἶναι ἡ ἀγάπη μου; Γιατί νὰ μὴ τῆς εἰπῶ ὅτι δὲν θέλω νὰ ἀγαπᾶ σὺν πατέρα της, ὅτι δὲν πῶ ἀγαπᾶ σὺν παιδί; Γιατί νὰ μὴ τῆς εἰπῶ ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ζήσω δίχως αὐτήν, ὅτι δὲν θέλω νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴ τὴν χάσω, ὅτι θέλω νὰ μείνῃ γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἡ γυναίκα μου;

Σχεδὸν ἐντράπηκε γιὰ τὴν σκέψη του. Σ' ἕνα παιδί τέτοια λόγια; Κι' ἂν τὸ παιδί τὸν κυττάξῃ μὲ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μᾶτια μὴ καταλαβαίνοντας τί ἀκούει; Κι' ἂν τὸ παιδί τοῦ εἰπῇ «δὲν ντρέπεσαι ποιητὴ μου νὰ λές αὐτὰ τὰ λόγια»; Κι' ἂν τὸ παιδί ἀφηνεθῇ στὴν γιαγιά του, στὴν μητέρα του, ὅσα ἀκούσε;

— Ποτέ!

Τὸ «ποτέ» ἐκείνο πού προωριζόταν μόνον γιὰ ἀπάντησι στὸν ἑαυτὸ του, τὸ εἶπε τόσο δυνατὰ, ὥστε ζαφνιάστηκε καὶ ὁ ἴδιος νομίζοντας ὅτι τὸ ἀκούσε ἀπὸ ἄλλον δίπλα του.

Τότε μόνον ἔρριξε γύρω τὰ μάτια του καὶ τότε μόνον κατάλαβε πῶς εἶχε παραπλανηθῇ ἄσκοπα...

Ἐνας μικρὸς δυὸ βήματα παρέκει, στεκόταν καὶ τὸν κύτταζε. Τὰ χεῖλη του εἶχαν διασταλῇ σ' ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα. Λές ἦταν ἐτοιμὸς νὰ βάλῃ τίς φωνές. Βέβαια εἶχεν ἀκούσει τὸν Βιζυηνὸ νὰ μονολογῇ.

— Τί μέ κυττάξεις; Τὸν ρώτησε.

Ὁ μικρὸς ἔβαλε τὰ γέλια καὶ μ

ἕνα πλοῦμα θέλησε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ὁ Βιζυηνὸς ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ σασκάκι. Ὁ μικρὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ προφύλαξε κάτω ἀπὸ τὸν ἀγκωνά του γιὰ ν' ἀποφύγῃ ξυλοκόπημα. Ὅμως ὁ ποιητὴς δὲν τὸν ἔδειρε. Τοῦ εἶπε:

— Μὲ πέρασες γιὰ τρελλὸ βέβαια αἱ; Λοιπὸν ὄχι. Δὲν εἰμ' ἀκόμα!

Καὶ τὸν ἄφησε. Ὁ μικρὸς ἐφυγε τρέχοντας...

ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ρὲς σκέψεις δὲν ἔκανε, πόσα σχέδια, ὅλα ἀνεφάρμοστα, δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του, σχετικὰ μὲ τὴ σωτηρία τῆς Ξάνθως καὶ τῶν

στορίαν....

ρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον θαφευγαν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐκείνην ἐποχὴν ἐπὶ τῶν

ΒΙΣΥΝΝΟΣ, Γ.

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΗ
ΜΙΛΛΙΑΝΑ
8-10-1936

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άλθηθνή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

330N

Ο Βιζυννός ετράθηζε γιά τὸ ζυ-
θοπωλείο τοῦ περιόλου τῆς Βου-
λῆς. Εἶχε ἀνάγκη νὰ ξεσκάσῃ καὶ
ἤξερε πῶς· ἐκεῖ θὰ εὗρισκε τὴν
συντροφία του. Τὴν βρῆκε, ὅμως,
ἀντὶ νὰ κερδίῃ ἀπὸ τὴν συντροφία
τοῦ τὸ ξεσκάσμα πού ζητοῦσε,
τὴν ἐπηρέασε μὲ τὴν ἀκεφία του.
Ἦταν καὶ ὁ Νάζος ἐκεῖ καὶ αὐτὸς·
ποῦ νάξερε πῶς ἦταν ἡ ἀφορμή -
διαμαρτυρήθηκε περισσότερο ἀπὸ
τοὺς ἄλλους γιά τὴν ἀκεφία τοῦ φί-
λου του.

- Νεκροταφεῖο μᾶς ἔκαμες!

- Τὸ ζωντανὸ νεκροταφεῖο, ἔχει
κ' αὐτὸ τὴν ποίησίν του. Μὴν τὸ πε-
ριφρονεῖς, εἶπεν ὁ Βιζυννός.

- Ναί, ἀλλὰ ὄχι στὴν μυρμαρία,
ἐπέμεινεν ὁ Νάζος. Πηγαίνει σὲ
ρωμαντικές μεριές, ἀν δὲν προτι-
μᾷ νὰ τραγουδῇ κάτω ἀπὸ τὰ πα-
ράθυρα τῆς ἀπιστίας ἢ τῆς ἀκαρ-
δίας.

- Εὐκόλῃ φιλοσοφία, παρετήρη-
σεν ὁ ποιητής. Δὲν ὑπάρχει οὔτε
ἀκαρδία, οὔτε ἀπιστία, οὔτε καμιά.
Ἦ τυχὴ φτειάνει τίς ἡμέρες τῶν
ἀνθρώπων μὲ κέφι ἢ δίχως κέφι,
κατὰ τὸ γούστο τῆς.

- Ναί, ἀλλὰ ἡ τυχὴ σ' αὐτές τίς
περιπτώσεις φοράει πάντοτε φου-
στάνια, εἶπεν ἄλλος τῆς συντρο-
φίας.

- Ἦ τὴν περικεφαλαίαν τῆς βλα-
κείας! Ἀποκρίθηκε πειραγμένος ὁ
Βιζυννός.

Οἱ ἄλλοι ἐνέλασαν μ' ἐκείνη τὴν
ἐπίθεσιν. Ἐγέλασε καὶ ὁ Βιζυννός ὁ
ἴδιος. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνος πού πῆρε
τὴν ἀπροσδόκητὴ ψυχρολουσία ἐ-
γέλασε. Ἐτοί ἕνας τόνος στιγμι-
αἰᾶς εὐθυμίας ἐσκορπίσθηκε στὴν
συντροφία. Καὶ ὁ Νάζος ἐνόμισε
πῶς εὗρθε τὴν εὐκαιρία νὰ ἱκα-
νοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του.

- Δὲν μᾶς λές τούλαχιστον ποῖά
εἶνε ἡ εὐτυχισμένη «λεγάμενη»;

- Καμιά καὶ ὄλες! Ἀποκρίθηκε
ὁ ποιητής.

- Ὅραία ἀπάντησι!

- Γιατί ὄχι; Μπορῶ νὰ εἶμαι ἐ-
ρωτευμένος μὲ ὅλες τίς χαρές πού
μοῦ χαρίζει ἡ ζωὴ καὶ λυπημένος
γιά ὅλες τίς λύπες πού ὑπάρχουν
μέσα στὴ ζωὴ.

- Δίχως νὰ ξεχωρίζῃς τίποτα;

- Δίχως!

Καὶ μὲ τὸ «δίχως» ὁ ποιητής ἐση-
κώθηκε. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκην

τῆς μοναξιάς του. Προτιμοῦσε τὴν
συντροφία τῆς.

- Φευγεῖς; τὸν ρώτησαν ὅλοι μὲ
μιὰ φωνή.

- Ναί. Καληνύχτα.

- Φυγε.

Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

Ναί, πού βρῆκε τὴν μοναξιά του!
Τὴν ἀγκάλιασε καὶ προχώρησε...

Τὰ βήματά του τὸν ἔφεραν στὸ
Ζάππειο. Σκοτάδι πῖσα. Καὶ ἐρημιά
πού γινόταν πῶς ἀγρία μέσα στὰ
δένδρα, πού πάλευαν μὲ τὸ δυνα-
τὸ ζεροθόρι τῆς Νοεμβριανῆς νύ-
χτας.

Βρέθηκε καθισμένος σὲ κάποιον
πάγκο. Τὸν διάλεξε ἡ τὸν ἔφεραν
ἀπὸ συνήθεια τὰ βήματά του. Ἦ-
ταν ὁ πάγκος πού καθόταν ὁ ποιη-
τὴς πρὶν γινῇ τὸν περιπάτου ἀπὸ τὴν
να. Τὴν ἀγαπημένη του.

Ψυχὴ ἄλλη δὲν ὑπῆρχε
ἐκεῖ. Ὁ ποιητὴς ἦταν ὁ μόνος πού
νὰ τὸ μέρος. Ὅλη ἡ Ἀθήνα
ἦταν ὁλομόναχο τὸν ποιητὴ
λοι κοιμήθηκαν. Μονάχα ὁ ποιη-
τὴς ἀγρυπνοῦσε, γιά νὰ τὸν συν-
τροφεύῃ, στίς ἀτέλειες ἐκείνες
ῥες.

Ἀγρυπνὸς πάρε!

Ὅταν ἀργὰ ἐξανγύρισε σπῆ-
του, ὁ «ἀγρυπνὸς πόνος» του ἐγι-
ναν στίχοι· στίχοι τοῦ καλλιτέρους
τοῦ ποιητῆ.

«Μαύρ' ἡ νύχτ' ἀπλωτὸ τὸ φακίλι τῆς
(ρίχνει)
καὶ μεσκότος σκεπάζει τὴ γῆ.
Σὰν διαμάντια γυαλίζουν χιλιάδες τῆς
(λύχνει)
στ' οὐρανοῦ τὴν οἴγν.»

Οὐδὲ φύλλο κουνιέται σ' ἐκεῖ τὸ κα-
(λάμ)
πού πενθεῖ πὰ στὸν δῆθο γυρτό.
Τὸ νερὸ βαρετὰ δροσκελὰ τὸ ποτάμι,
σὰν μολυβὶ κυτὸ.

Ταῖς χαρές καὶ ταῖς λύπες ἀντάμα
(κοιμίζει)
μέσ' τὰ μαῦρα τ' ὁ ὕπνος φερεῖ
Τὸ σαράκι μοναχ' ἀγρυπνάει καὶ τρίζει
στὰ παλὰ πατερὰ.

Καὶ μαζί τ' ἀγρυπνάει, κ' ἀλέθει, καὶ
(στρέφει)
μέσ' τὰ στήθα μ' ὁ πόνος πικρὸς -
Ἄχ νὰ τέλειωνε μιὰ τὴ ζωὴ, πού τὸν
(θρέφει,
νὰ τ' ἀφήσῃ νεκρά!)

Ἀγρυπνὸς πόνος! Πόσο θαρῶς
καὶ πόσο μεγάλος ἐκείνης τῆς νύ-
χτας. Τόσο, πού νὰ εὐχεται ὁ δυ-
στιχος ποιητῆς νὰ νεκρώσῃ τὰ στή-
θα του...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΕΒΔΟΜΗ
ΜΙΛΛΙΑΝΑ
Άλθηθνή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΑΘ 90.1

340N 1936

Ὅπως τὸ σαράκι πού καταστρέ-
φει τὰ παλὰ δοκάρια, ἐστὶ ὁ πόνος
δοῦλευε ἐκείνην τὴν νύχτα μέσ'
τὰ στήθα τοῦ ποιητῆ. Γιά μιὰ μο-
νάχα: Γιά τὴν Μπεττίνα του. Γιά τὸ
παιδάκι τῶν δεκατριῶν χρόνων!...
Αἰκματωμένος ἀτὰ νύχτα τοῦ
πόνου, πού ἀγρυπνοῦσε μαζί του ἐ-
κείνην τὴν νύχτα, ὁ ποιητὴς δὲν ἐ-
παύε ὥς τόσο νὰ σκέπτεται πῶς θὰ
κατάρθωνε νὰ παλαίψῃ ἀποτελεσμα-
τικὰ, νὰ νικήσῃ, νὰ κερδίῃ στὴν
προσπάθειαν τῆς ματαιώσεως τοῦ
ταξιδιοῦ τῆς Μπεττίνας. Καὶ τὸ
πρῶτ', εἶχε πείθῃ τὴν ἀπόφασίν του.
Ἀφοῦ δὲν μπόρεσε ἡ νύκτα νὰ ἐμ-
ποδίῃ τὸ ταξεῖδι, θὰ τὸ ἐματαιῶνε
ὁ Νάζος.

Ἐπῆνε πολὺ ἐνωρίτερα ἀπὸ ἄλ-
λοτε στὸ γραφεῖο του. Ξέροντας
πῶς καὶ ὁ Νάζος ἦταν πάντοτε ἐ-
κεῖ πρὶν ἀπ' ὅλους. Τὸν εὗρθε
πραγματικὰ μονάχον του.

Πῶς νὰ ἦταν ἄρα ἡ ὄψι τοῦ
ποιητῆ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁλονυχτία
ἐκείνη τῆς ἀγνίας; Ἄ, βέβαια θὰ
ἦταν τρομερὰ, γιὰ τὸν Νάζος ἐτρό-
μαξε στὴν ἀλήθεια μόλις τὸν εἶδε.
ἐτρόμαξε τόσο, ὥστε νὰ μὴ μπορέ-
σῃ κρῖν νὰ τὸ κρύψῃ.

Τὸν συμδαίνει; ρώτησε μὲ
φωνὴν ποῦ ἐτρεμε, ἐνῶ ἐτρεχε κον-
τὰ του. Εἶσαι ἀρρωστος μήπως;

Ὁ Βιζυννὸς σαρμάσθηκε στὸν κα-
τὰ δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ Νάζος
ἐκάρθησε κοντὰ του. Ἀγαποῦσε
πραγματικὰ τὸν ποιητὴ καὶ ἀγωνι-
εῖτο ὥς πού νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντη-
σίν του. Τὸν ξαναρώτησε:

- Εἶσαι ἀρρωστος;

- Εἶμαι ἐτοιμὸς γιά τὸν τάφο, ἀ-
ποκρίθηκε μὲ φωνὴ σδυμένη ὁ Βι-
ζυννός.

- Μὴ λές ὑπερβολές. Σὲ μιὰ νύ-
χτα δὲν πηδαίει κανεὶς ἀπ' τὴν
ζωὴ στὸν θάνατο, στὰ καλά καθού-
μενος.

- Κι' ὅμως...

- Μὰ ἐπὶ τέλους πές μου τί συμ-
βαίνει, ἐπέμεινεν ὁ Νάζος.

- Μὲ σκοτώνουν...

Ὁ Νάζος τὸν κύτταξε τώρα κατὰ-
πληκτος. Ὁ ποιητὴς πού ἀντελή-
φθη τὴν ἐκπληξίν του, ἐπέμεινε.

- Ναί, ναί, μὲ σκοτώνουν. Καὶ
ξέρεις ποιός; Ὁ καλλιτέρός μου
φίλος. Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἀδιάφορος.
Ὁ καλλιτέρός μου φίλος. Εἰς!...

- Μὰ τὸ θεὸ, ἀν δὲν σὲ ἤξερα,
ἐφώναξε ὁ Νάζος, θάλεγα πῶς μέ-
σα στὸ γραφεῖο μου ἐμπῆκε ἕνας
τρελλός.

- Τρελλός; Ξανσεῖπε σχεδὸν
καυχάζων ὁ ποιητής. Λοιπὸν κ' ἄλ-
λος ἕνας μὲ πέρασε γιά τρελλό
χθὲς τὸ βράδυ. Ἐνα παλινόπαιδο!
Μοιάζω λοιπὸν γιά τρελλός;

- Ἄφησε τίς ἀνοπίες, τοῦ εἶπε
ἥρεμα πῶς ὁ Νάζος, προσπαθών-
τας νὰ τὸν καλμάρῃ. Καὶ ἐπὶ τέλους
πές μου, πῶς σὲ σκοτώνω;

Ἔστεκε ὀρθίος μπροστὰ στὸν
ποιητὴ ἐκείνην τὴν στιγμὴ ὁ Νάζος.
Καὶ ὁ ποιητής, εὐδύρθηκε ἐλαφρὰ
ἀπὸ τὸν καναπέ κ' ἐγονάτισε
μὲ τὸν πόνον τοῦ λέγοντος:

- Μὴ τὴν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ! Μὴ μὲ
σκοτώνεις.

Μιὰ δέσμη φωτὸς ἐμπῆκε στὸν
νοῦ τοῦ Νάζου μ' ἐκεῖνα τὰ λόγια.
Τώρα μόνον ἐδῆλεπε τὸ δράμα τοῦ
ἀγαπημένου του φίλου. Τώρα μόν-
ον ἐμάθαινε τὸ μυστικὸ πού ποτὲ
δὲν θὰ τὸ φανταζόταν.

Δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ τὰ αἰ-
σθήματα καὶ τὴν ἐκπληξίν πού δοκί-
μαζε. Ἄλλως τε ἡ θλίβη πού τοῦ
ἔδινε ἡ φρικτὴ ἐκείνη ψυχικὴ κατά-
στασις τοῦ φίλου του, τὰ ἐσκέπαζε
ὅλα.

- Μὴν κάνεις σὰν παιδί, τοῦ εἶ-
πεν ἐνῶ τὸν βοήθουσε νὰ σκηκῇ.
Σὲ καταλαβαίνω. Τώρα μόνον κατα-
λαβαίνω, θὰ γίνῃ ὅπως θέλεις. Θὰ
σὲ βοηθήσω.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

"Ell Miller" AB.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 10 Ὀκτωβρίου 1936

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣΜΠΕΤΤΙΝΑ
ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

350Ν

Τὰ μάτια τοῦ Βιζυηνοῦ ὄστραν από χαρά. Ἡ ὄψις του ἄλλαξε. Ἐπείσε στήν ἀγκαλιά τοῦ Νάζου καί κλαίγοντας ἀκόμη τοῦ ἔλεγε:

— Σ' εὐχαριστῶ. Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων. Σοῦ χρωστῶ τὴν ζωὴ μου καί τὴν εὐτυχία μου...

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ εἰποῦν περισσότερο. Ὁ Νάζος, δίκως νὰ ρωτήσῃ λεπτομέρειες, ἤξευρε τῶρα τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ γιὰ τὴν Μπεττίνα. Καί τὸ ἴδιο μεσημέρι εἰδοποίησε τὴν Φραβασίλη ὅτι ὁ Μπλάνκο ἀπέσυρε τὴν πρότασί του. Ὁ Ἰσπανὸς καλλιτέχνης δὲν τὸ ἀπόγνευμα ὁ Νάζος τοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ μητέρα τῆς Μπεττίνας δὲν ἐδέχθηκε τὴν πρότασί του, βέβαια δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου ἔλεγε ἕνα ψέμμα, γιὰ χάρι τοῦ πονημένου τοῦ φίλου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Κυλάει ὁ χρόνος, ἀδιάφορος ἀν σκορπιζῇ γύρω του χαρὲς ἢ λύπες. Δυὸ χρόνια πέρασαν. Δυὸ χρόνια ποὺ μεγάλωσαν τὴν Μπεττίνα καί μεγάλωσαν πρὸς πολὺ τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητῆ.

Τώρα δὲν ἦταν πιά παιδί ἡ Μπεττίνα Φραβασίλη. Ἐπλησίαζε τὰ δεκάεξή της χρόνια. Ὅμως εἶχε μιά τέτοια ἀνάπτυξι, ποὺ φαίνονταν πιά ὠριμη γυναίκα, ὡμορφη, ὅσο καμμιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀθήνα καί ἱακουμένη ἀπὸ τὴν θεία τέχνη της, πάλι ὅσο καμμιὰ.

Καί ὁ ποιητής; Μέσα στὰ δύο ἐκεῖνα χρόνια εἶχε γερᾶσει τοῦλάχιστον δέκα χρόνια. Σαράντα δύο χρόνων καί ὅμως τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀσπρίζουν. Ἐμενε ἀγρυπνὸς πάντα μέσα τοῦ ὁ πόθος τοῦ ἔρωτα, ἐνὸς ἔρωτα ποὺ οὔτε καί τώρα τὸν ἐμάντευε ἡ Μπεττίνα, παίρνοντας πάντα τὴν ἀγάπην του γιὰ πατρικὴ στοργὴ καί ἀποδίδοντας τὴν ἴδια στοργὴ γιὰ τὸν φίλο της, γιὰ τὸν δεῦτερο πατέρα της.

Ποῦ θὰ τραβοῦσε αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ μαρτύριο; Δὲν ρωτοῦσε πιά ὁ ποιητής. Ὅπου τὸ ἔφερνε ἡ τύχη!...

Καί ἡ τύχη; Ὁ! αὐτὴ ἐτοίμαζε τὸ δρᾶμα της.

Φλεβάρης τοῦ 1892. Μία φιλανθρωπικὴ ὁργάνωσις ζητεῖ ἀπὸ τὴν

Μπεττίνα νὰ δώσῃ συναυλία γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Ἡ Μπεττίνα προσφέρεται μ' ἐνθουσιασμό καί ἡ συναυλία ἀναγγέλλεται. Ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες φθάνει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Μιλάνο ὁ μουσουργὸς Σπύρος Σαμάρας. Τὸ ὄνομά του εἶνε τὸ γνωστότερον ἑλληνικὸ ὄνομα καί στὴν Ἑλλάδα καί στὴν Εὐρώπην. Εἶνε μόλις 29 χρόνων ὁ Σαμάρας, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄλλ' ὅμως ἔχει ἐπιβληθῇ ὡς μουσικὴ ἀξία σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐπαύσατο στὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τὸ 1882. Ἐπειτα ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου ἐτελειοποίησε τὲς σπουδὰς του. Καί ἔφυγε γνωστότατος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ μαθήτης τοῦ Ὁδείου ἀκόμη, εἶχε δώσει δείγματα τῆς μουσικῆς του ἱκανοῦσα, μὲ πολλὰς συνθέσεις του ποὺ ἐσημείωσαν μιά μεγάλη ἐπιτυχία καί μὲ ἕνα—τὸ πρῶτο του—τετράπρακτο μελόδραμα τὸ «Ὁ Λὰς» γραμμένο ἐπάνω σὲ λιμπρέτο τοῦ Φραβασίλη, τοῦ πατέρα τῆς Μπεττίνας. Τώρα ἐγύριζε στὴν Ἀθήνα ἐνδοξος πιά. Ἐξ ἑνὸς χρόνιον πρὶν, τὸ 1886 εἶχε παιχθῇ στὸ Μιλάνο τὸ μελόδραμά του «Φλόρα Μιράμπελις» ποὺ τὸν ἔφερε στὴν κορυφὴ τῶν μουσουργῶν τῆς Εὐρώπης καί ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ, ἄλλα του ἔργα ποὺ ἐμεγάλωσαν τὴν δόξα του. Καί ἦταν μόνον εἰκοσιεπτά χρόνων...

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἐπισκεφθῇ τὸ σπῆτι τοῦ Φραβασίλη, τοῦ πρώτου συνεργάτου καί φίλου του; Καί πῶς νὰ μὴ ἐνθουσιασθῇ ὅταν εἶδε τὴν Μπεττίνα, τὸ κοριτσάκι τῶν πεντέμισθ χρόνων ποὺ εἶχε ἀφίσει φεύγοντας, μὲ τὴν ταρινὴ της συναρπαστικὴ ὡμορφίαν καί τὴν ἀφθαστὴ τέχνη της;

Κάποια τρικυμία ἐνοιώθη μέσα του, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην, ἀφῆσε τὸ σπῆτι τοῦ Φραβασίλη. Μία τρικυμία, ποὺ ἔφερνε ὡς τόσο πάντα στὴν ἐπιφάνειαν τὴν Μπεττίνα, ὅπως τὴν εἶχε ἰδῇ μέσα στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτοῦ της τὸ ἀνθοστολισμένον μὲ κατὰκόκκινες παπαρούνες...

Δυὸ ἡμέρες ἔπειτα ἦταν ἡ συναυλία στὴν αἴθουσα τοῦ Ὁδείου καί ἀπὸ τὸ πρῶν ὁ Σαμάρας ἐτοιμάζει τὸ δῶρο του γιὰ τὴν καλλιτέχνισσα, γιὰ τὴν Μπεττίνα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνῃ τὴν τρικυμίαν της στὴν προσοχὴν του...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
36 ON 11 0-1. 1936

Τὸ δῶρον τοῦ Σαμάρα, εἶνε μιὰ μεγάλη ἐκπληξίς γιὰ τὴν Μπεττίνα. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' στέλνει ἀνθρώπους στοὺς ἀγροὺς γύρω τῶν Ἀθηνῶν καὶ μαζεύουν ἀφθονες παπαροῦνες. Εἶνε τὸ ἀγριολούλουδο πρὸς εἶχε ἰδῆ νὰ στολίζουν τὸ σαλονάκι τῆς Μπεττίνας. Ἀπεῖρα καλαθία μαζεύτηκαν στὴν αἴθουσα τοῦ Ὁδείου καὶ ὁ Σαμαράς ἐπέβλεψε μόνος του νὰ στολισθῇ ἡ σκηνὴ ὁλόκληρη μὲ τὰ ὁλοκόκκινα ἀγριολούλουδα. Ὅταν ὁ στολισμὸς ἐτελείωσε ἀργὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ σκηνὴ ὁλόκληρη ἦταν σὰν ψεύτικη, σὰν φτειαγμένη ἀπὸ παπαροῦνες. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ὁ κόσμος πρὸς εἶχε γεμίσει ἀσφυκτικὰ τὴν αἴθουσαν, ἀπεθέωνε τὴν Μπεττίνα μετὰ τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος πρὸς ἐξετελέσθη, ὁ ἴδιος ὁ Σαμαράς ἐδῆκε στὴν σκηνὴ καὶ τίς προσέφερε ἓνα καλάθι παπαροῦνες, ἐνῶ ἡ αἴθουσα ἐσεῖετο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα.

Τὰ ὀνόματα «Μπεττίνα» — «Σαμαράς» ἐνώθηκαν τὴν στιγμὴν ἐκείνη στὶς ἐπευφημίες τοῦ κόσμου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Σαμαράς παρουσιάστηκε στὴν Ὁραδοσίλη. Ὁ ἀνθρώπος πρὸς τόσο νέος ἐδοκίμασε τόσες δόξες, ἦταν τώρα συγκινημένος ὅσο ποτέ. Ἡ ψυχικὴ του τρικυμία ζητοῦσε κάποιον ξέσπασμα...

Εὐτυχισμένη ἡμέρα ἐκείνη γιὰ τὴν Ὁραδοσίλη. Ὁ Σαμαράς ἐζήτησε τὴν Μπεττίνα σὲ γάμο. Οὔτε νὰ διαανοηθῇ μιὰ τέτοια εὐτυχία δὲν

εἶχε τολμήσει. Νὰ ἀρνηθῇ ; Ἀλλὰ δὲν ἦταν παράφρων. Ἐσφίξε μὲ χαρὰ τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐρχόταν νὰ προσφέρῃ στὴν Μπεττίνα τῆς τὸ ὄνομά του καὶ τὴν δόξα του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ Μπεττίνα μου εἶνε δική σου!

Καὶ ἡ Μπεττίνα ; Ποιὸς θὰ ρωτοῦσε τὸ παιδάκι τῶν δεκάξη χρόνων, τὸν ἀγνὸν ἐκείνον ἀγγελοπρὸς τόσο δίκαια καὶ τόσο ἐπιτυχημένα ὠνόμαζεν ὁ Βιζυηνὸς (μικρὴ Παναγία).

Ἡ νόννα, ἄκουσε κι' ἐκείνη μὲ χαρὰ τὴν πρότασιν τοῦ Σαμάρα. Ἦταν πραγματικὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη ἐκείνη.

Τὸ δράδυ, ἡ μητέρα καὶ ἡ γιαγιά, ἐκράτησαν κοντὰ τοὺς τὴν Μπεττίνα. Μὲ πόση ἐκπληξίς ἄκουσε ὅτι εἶχαν παρθῇ ἀποφάσεις γιὰ τὴν τύχη τῆς. Δὲν εἶχε σκεφθῇ κὰν ἑως ἐκείνη τὴν στιγμὴν τὴν περίπτωσιν τοῦ γάμου τῆς, πρὸς τὸν εἶχεν ἐντελῶς ξεχάσει ἀφωσιωμένη στὴν τέχνη τῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σαμάρα, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴ μιλήσῃ στὴν καλλιτέχνη. Ἐπειτα ἡ ὡραία ἐκείνη καὶ ποιητικὴ του ἐκδήλωσις τὴν ἡμέρα τῆς συναυλίας τῆς, δὲν τὴν εἶχεν ἀφίσει ἀσυγκίνητη. Μὲ πραγματικὴ ἱκανοποίησιν καὶ δοκιμάζοντας πραγματικὴν χαρὰ, ἀγκάλιασε τὴν μητέρα τῆς καὶ ἔπειτα τὴν νόνναν τῆς, δίνοντας τὴν συγκατάθεσιν τῆς:

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε !....

Καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια...